

modige, danske Muld, der Aar for Aar sender sit nærende Korn ind „mellem de røde Tage“ ... og faar Gødningen tilbage!“

Han havde talt med voksende Kraft og Lidenskab. Ganske vist var hans Henrevethed efterhaanden bleven en Smule bevidst; men han tog sig godt ud, som han sad der med sine rødblonde Haarlokker og det lyse Skæg, varm af Talen, af Vinen og sin alvorlige Overbevisning. Der var virkelig kommet lidt af et profetisk forklaret Udtryk i hans Ansigt, og Stuens stærke Lys havde tændt en lille gylden Stjerne i hans himmelblaa Øjne.

Der opstod efter hans Tale et Øjebliks Tavshed. Den blev afbrudt ved, at Doktoren vendte sig mod Frøken Ragnhild og sagde:

„Ja, hvad siger nu De, Frøken Tønnesen? Vil ikke ogsaa De give Deres Bidrag til Diskussionen?“

Hun rejste sig ligesom med lidt Besvær fra sin tilbagelænende Stilling og sagde:

„Jeg holder med Pastor Hansted.“

„Hvad for noget? ... Ogsaa De!“ udbød man rundt om, mens Onkel Joachim, efter at have faaet hendes Ord gentaget af Søsteren, med et „Nu har jeg Pinedød —“ slog Hænderne sammen over Hovedet.

„Ja, jeg tilstaar det. Jeg er ogsaa af den Mening, at i et Land som vort, med dets lange, mørke Vinter og øvrige strenge Livsbetingelser for Beboerne ... at i dette vort kære Fødeland, der maaske, ligesom hele det øvrige Norden, aldrig burde have været civiliseret, men endnu henligget som en Slags stort Grønland, hvortil man i Sommertiden kunde tage op for at jage og fiske, ... Ja, hvad var det nu egentlig, jeg vilde sige?“

Hun saae sig omkring med et forstilt Smil.

„Jo, nu husker jeg det. Det var bare dette ... at i et saadant Land er det — som Hr. Hansted rigtigt antydede — ganske naturligt de stærke Skuldre og de brede Pander, som det fornemmelig kommer an paa. Som Hr. Hansted ogsaa fuldkommen rigtig bemærkede, er det netop, hvad vor Historie lærer os, at her i Danmark dør og henfryser og bortblæser hurtig alt, hvad der ikke maaler fyrretyve Tommer og Brystet og tyve mellem